

prav iskati. Kuhane banane se obnesejo ob vsaki, tudi mesni omaki, z ribami so sploh zelo dobre.

MODERNIZACIJA MASAJEV

Če gospodar pripelje v hišo gosta, je menda običaj, da se zbere vsa žlahta k ogledu. Vsaj tako se je zgodilo. Bili so otroci, žena, sestra s svojim prirastkom in ostarela mati, za hišo pa še pokojni oče in stari starši, katerih grobovi so tam čisto pri roki.

Nič ne pomaga, tudi v hišo je treba! Dva prostora, malo verande – in to je vse. Za te razmere, bi rekel, je zelo lično. V kotu stoji televizor hitachi, v drugem radio. Ura je šele poldan, a to ga ne ovira, da bi ga z daljincem ne prižgal in mi pokazal sneženje na nekaj kanalih, ki menda zvečer oddajajo. Oh, kako sem se ga razveselil! Le kakšna bo videti ta divjina, ko bo kdo nekoč vstopil v masajsko kolibo, pa bodo v njej vojščaki in stare babe skupaj jokali ob kakšni Esmeraldi! On pa tako žari od ponosa, za katerega je moral obrati cele kamione banan in kave! Vsaj banane so tako poceni, da jih za dolar ne moreš več odnesti, če le poznaš približne cene na tržnici.

Gremo še do njegove tete, saj je čisto blizu, kot pravi, in spotoma vzame zarjavelo, a še vedno ostro mačeto v roko. Kar lažje mi je, ker hodi spredaj, drugače me teta verjetno ne bi več zanimala. Bojazen je čisto odveč; mimogrede z rutiniranim udarcem odbije debelo steblo sladkornega trsa in ga vrže pod noge teličku pred tetino kolibo. Pred tetino hišo odločno povem, da je moje ekskurzije konec, da mi je pri njih sicer zelo lepo, toda danes moram še v Arusho, ker me jutri čaka nadaljnja pot.

»OK, ni problema!«

Še fotka za spomin: vsi so tako veseli, v naročje mi parkirajo otroka ali dva, ki se mi smejita kot Božičku, da mi je kar nerodno, ko končno vzamem slovo. Iz vljudnosti vprašam, če kaj potrebujejo, pa gospodar reče, da ima vsega dovolj, le otrokom lahko pustim kako malenkost: mogoče kuli, pa čikgumi za posladek... Da bi prosili za denar, začuda skoraj nisem doživel niti v Nairobi, Mombasi ali Arushi. Mnogo bolj zoprno se mi je sprehoditi popoldne po Čopovi v Ljubljani, kjer imajo klošarji svoje zasede. Vsi razen Masajev, ki včasih pozirajo za denar v svojih paradnih oblačilih, namreč za denar tudi kaj ponujajo ali naredijo.

ŽIVLJENJE NA ULICI

Kaj je lepšega kot narediti veselje uličnemu čistilcu čevljev! Seveda zahteva ceno, ki je vsaj desetkrat višja od tiste, za katero bi še delal. Toda rajši mu jo prej petkratno znižam, pa mi blatne škornje zloščim, da bi z njimi lahko šel na angleško parado.

Koliko firbcev se ob tem nabere, je kar neverjetno. Škornje sem obdržal kar na nogah, navsezadnje so moji edini in če se še tako zanesem na lokalno poštenje, bos po Afriki ne pridem nikamor. Fant pove, da ima petnajst let in je pripadnik plemena Masajev, toda kot še več drugih se ni mogel sprijazniti z običaji, ki precej strogo usmerjajo njihovo življenje. Med dru-

gim to pomeni: prehranjevanje z mešanico krvi in mleka, znano za to ljudstvo, široko preluknjane ušesne mečice – skoznje bi lahko metal žogo – in povečini izdrti zgornji sekalci. To je lahko rešitev, če človek zbolí za tetanusom, katerega povzročitelj se skriva v prahu. Skozi luknjo v zobeh lahko žrtev tekoče hrani, ko ji otrpni krč za več dni stisne obrazne mišice in čeljust. A kot se mi zdi, obstajajo še druge preskušnje, ki mladino odganjajo iz tega ponosnega plemena.

Ko mu dam napitnino v znesku, ki skoraj pokrije vsoto, ki sem jo prej znižal, pa sem sploh njegov najboljši prijatelj. Kako ne, pred celo ulico mu je uspel posel meseca! To pa ni kar tako.

Odpravim se nekaj ulic dalje do restavracije, kjer me čakajo prijatelji. Še preden zavijem noter, postanem pri uličnem prodajalcu, ki že skoraj zapira svojo štacuno z bananami. Za jutri, ko se bomo vozili tja proti Kiliju, ne bodo odveč.

»Katere pa?« vljudno vpraša in me spet spravi v zadrego. Majhne, velike, zelene, rumene in kaj vem kakšne. Pa opazim v kotu še tiste rdeče – oh, kako ne navadne so se mi zdele! Pa so tako okusne in še debele povrh. Le to je njihova slabost, da so vse po vrsti tako poceni, da se jih ne splača voziti bistveno dlje od rastišča. Zato jih imajo le tam, kjer jih obirajo. Malo se nasmehnem, mu dam ročno spleteno torbico iz jute, ki sem jo kupil spodaj na trgu, in rečem:

»Rdeče banane, prosim!«

Spomini

JOŽE VOGRIN

Vršč.

Spomini.

Morje gorovja

pred menoj.

Prisojnik

v nebesni modrini.

Planike.

Očke rjave

na srebrne cvetke posejane.

Kot vile zale.

Sanje,

ki želijo.

V oazi borovcev

po sorodni dušici

hrepjenjo.

Vrnitev.

V objemu čustva se topijo.

Rjave očke se iskrijo.

Želje,

skrite v srcu,

se sprostitjo.